

sygn. akt VII U 80/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 18 października 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

odwołania A. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 8 listopada 2019 r., znak (...)

o rekompensatę

zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznaje A. K. (1) prawo do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

UZASADNIENIE

A. K. (1) 15 listopada 2019 r. wniosła za pośrednictwem organu rentowego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 8 listopada 2019 r. znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wnosząc o jej zmianę (odwołanie k.3-4 a.s.).

Ubezpieczona zarzuciła decyzji naruszenie:

1) art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych poprzez odmowę przyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach z powodu nieudowodnienia okresu 15 lat pracy w warunkach szkodliwych, podczas gdy z dokumentacji załączonej do wniosku o przyznanie rekompensaty wynika, że odwołująca spełnia ustawowe wymagania do przyznania rekompensaty;

2) § 2 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez odmowę przyznania rekompensaty i bezpodstawne uznanie przez organ, że złożony przez A. K. (1) dokument potwierdzający pracę w szczególnych warunkach w okresie od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r. nie spełnia wymogów formalnych, podczas gdy wskazany przepis stanowi wyłącznie o tym, że okres pracy, o którym mowa w ust. 1 rozporządzenia stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, a w świetle załącznika nr 1, tj. wykazu stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej wynika, że praca przy produkcji leków, półproduktów, środków kontrastowych, premiksów, nici chirurgicznych i sprzętu medycznego jednorazowego zalicza się do prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu odwołania A. K. (1) wskazała, że w okresie od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r. pracowała w prywatnej aptece, która należała do B. S.

i I. S. i zajmowała się w niej ręcznym wykonywaniem leków ocznych jałowych

i aseptycznych i innych leków recepturowych. Była to praca bardzo wymagająca i odpowiedzialna, wymagała stałego skupienia. Do produkcji leków ubezpieczona używała substancji silnie trujących, m.in. atropiny, pilokarpiny, a czynności wykonywane były przy szkodliwym dla człowieka świetle UV. Odwołująca podniosła ponadto, że apteka, w której pracowała była spółką cywilną i obecnie nie funkcjonuje, nie ma również następcy prawnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że przy wydawaniu decyzji z 8 listopada 2019 r. nie uwzględniono do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia A. K. (2) w Aptece (...) od 11 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r., ponieważ odwołująca nie załączyła świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze sporządzonego zgodnie

z rozporządzeniem z 7 lutego 1983 r. bądź też świadectwa pracy z wykazanim okresem pracy i stanowiskiem ściśle według wykazu, działu i pozycji załącznika do ww. rozporządzenia. A. K. (1) złożyła jedynie oświadczenie B. i I. S., które nie spełnia ww. wymogów. Organ rentowy nadmienił ponadto, że uwzględniono ubezpieczonej 10 lat i 11 miesięcy pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź na odwołanie k.5 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) urodziła się (...) Z zawodu jest technikiem farmaceutycznym.

Odwołująca w okresie od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r. pracowała jako technik farmacji w Aptece (...) spółka cywilna w S. przy ul. (...). Ubezpieczona pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy, a do jej obowiązków służbowych należało wytwarzanie leków ocznych w warunkach aseptycznych i leków recepturowych, a ponadto przygotowanie przestrzeni pracy, tj. odkażenie boks lampą UV, sterylizacja używanych sprzętów (szkła laboratoryjnego, moździerz, sączków). Zadania

te odwołująca wykonywała w oddzielnym od przestrzeni sprzedaży pomieszczeniu, tj. w boksie z lampą UV i dodatkowo w szafce H. lub w oddzielnej izbie recepturowej. A. K. (1) wytwarzała krople do oczu, a także na podstawie recept leki recepturowe, np. czopki doodbytnicze, gałki dopochwowe, krople wewnętrzne, syropy przeciwkaszlowe itp.

Do wytwarzania leków ubezpieczona używała substancji trujących i silnie działających, m.in. atropiny, pilokarpiny, argentum nitricum, pyralginy (zeznania A. K. (1) k.17- świadka K. R. k.78-84 a.s.).

Decyzjami z 6 września 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. znak: (...) przyznał A. K. (1) emeryturę od 1 sierpnia 2019 r.,

tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek, a także okresową emeryturę kapitałową (decyzja z 6.09.2019r. k.13 a.s.).

Ubezpieczona 28 października 2019 r. wniosła o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego, podjęcie wypłaty świadczenia oraz o przyznanie rekompensaty.

Do wniosku A. K. (1) dołączyła następujące dokumenty:

1) świadectwo pracy w Instytucie (...) od 24 listopada 1997 r. do 28 października 2019 r. na stanowisku starszego technika farmacji i świadectwo pracy w warunkach szczególnych, gdzie wskazano, że w okresie od 24 listopada 1997 r. do 31 grudnia 2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę przy produkcji płynów infuzyjnych w Pracowni (...) w Aptece na stanowisku starszego technika farmacji – zgodnie z Wykazem A, dział IV, poz. 23 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8/83, poz. 43) i Wykazem A, dział IV, poz. 23a ust. 2 Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. MZiOS nr 8/83 poz. 40). W dokumentach tych wskazano, że ubezpieczona posiada okresy nieskładkowe z powodu choroby m.in. 17- 0.02.1999 r., 22.02-3.03.1999 r., 25.11-31.12.2004 r., 1-6.01.2005 r., 24-28.09.2007 r., 12-17.06.2008 r.;

2) świadectwo pracy w Aptece (...) s.c. na stanowisku technika farmacji od 11 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r.;

3) oświadczenie B. i I. S. z 25 października 2019 r., że A. K. (1) od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r. na stanowisku technika farmacji w ramach obowiązków służbowych wynikających z potrzeb działalności apteki wykonywała leki oczne jałowe i aseptyczne, co w świetle obowiązujących przepisów stanowiło pracę w szczególnych warunkach Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.;

4) zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w (...) S.A. od 1 grudnia 1997 r. do 31 stycznia 2004 r. na stanowisku technik farmaceutyczny (wniosek z 28.10.2019 r. k.22 a.r., świadectwa pracy k.23-27, 33 a.r., oświadczenie z 25.10.2019 r. k.31 a.r.).

W wyniku rozpoznania wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 7 listopada 2019 r. wydał decyzje znak: (...) o ustaleniu wysokości o podjęciu wypłaty emerytury z FUS i okresowej emerytury kapitałowej oraz decyzję o ponownym ustaleniu wysokości i podjęciu wypłaty okresowej emerytury kapitałowej (decyzje z 7.11.2019 r. k.41-47 a.r.). 8 listopada 2019 r. organ rentowy wydał skarżoną decyzję znak: (...), w której odmówiono A. K. (1) prawa do rekompensaty z uwagi na nieudowodnienie okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do pracy w szczególnych warunkach uwzględniono okres 10 lat i 11 miesięcy, tj. od 14 listopada 1997 r. do 31 grudnia 2008 r. z pominięciem okresów przebywania na zwolnieniach lekarskich. Nie uwzględniono przy tym okresu od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r., ponieważ przedłożony przez ubezpieczoną dokument nie spełniał wymogów formalnych. Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., okres pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy (lub jego następca prawny), na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym wg wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Pracodawca powinien podać charakter wykonywanej pracy i stanowisko ściśle wg wykazu, działu, pozycji i punktu załącznika do zarządzenia ministra (zarządzenia resortowego) lub do uchwały centralnego związku spółdzielczego, którym podlegał zakład pracy. Prywatni pracodawcy, których nie obowiązywały resortowe zarządzenia, w świadectwie pracy powinni wskazywać: okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz stanowiska pracy, na których wykonywana była praca w szczególnych warunkach (ściśle wg wykazu, działu i pozycji załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.). W przypadku zmiany nazwy stanowiska pracy w stosunku do nazwy wymienionej w załączniku, pracodawca powinien podać przyczyny tej zmiany. Stosownych stwierdzeń może dokonywać wyłącznie pracodawca (zakład pracy, następca prawny). Żaden inny organ ani urząd nie został upoważniony do wystawiania świadectw pracy, jak również świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach (decyzja z 8.11.2019 r. k.49 a.r.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu zebrane w sprawie dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy i akt rentowych (a.r.), a także na podstawie zeznań odwołującej i świadka K. R.. W ocenie sądu, wymienione wyżej dowody były wiarygodne, spójne i wartościowe, co pozwoliło na ustalenie faktów w sposób nie budzący wątpliwości. Poszczególne dowody nie były kwestionowane przez strony postępowania, nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności. Dowody zawierały spójne informacje na temat okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy. Tak zebrany materiał dowodowy sąd uznał za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, zaś strony postępowania nie wnosiły o jego uzupełnienie.

Sąd wprawdzie nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodu z zeznań świadków I. i B. S., jednak zeznania te nie przyczyniły się do poszerzenia ustaleń faktycznych w niniejszym postępowaniu. I. i B. S. w swoich zeznaniach potwierdziły jedynie fakt zatrudniania A. K. (1) na stanowisku technika farmacji, jednak z uwagi na upływ czasu oraz fakt, że właścicielki apteki nie pełniły w niej innych funkcji jak tylko zarządzanie od strony finansowej,

nie pamiętały już, jakie dokładnie czynności podczas okresu zatrudnienia wykonywała odwołująca. I. i B. S. zgodnie wskazały,

że prowadzeniem apteki, zamawianiem leków, wyposażenia w urządzenia i preparatów do sporządzania leków zajmowała się kierownik apteki – K. R.. Istotnie, zeznania świadka K. R. charakteryzowały się dużą szczegółowością wynikającą z tego, że świadek w okresie 1993 - 1997 r. pełniła funkcję bezpośredniego przełożonego A. K. (1). Zeznania te pozwoliły na ustalenie zakresu wykonywanych przez odwołującą czynności i ocenę, czy jej praca w Aptece (...) nosiła cechy pracy w szczególnych warunkach.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 15zszs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 poz. 1842) jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. W niniejszym postępowaniu, wobec przeprowadzenia rozprawy i dowodu z zeznań odwołującej oraz świadków na piśmie, możliwe było wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie skupił się na kwestii prawa odwołującej do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Warunki przyznania tej rekompensaty zostały określone w oraz ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 1924 ze zm. – dalej jako u.e.p.) oraz ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna). I tak, zgodnie z art. 2 ust. 5 u.e.p. rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Warunki nabycia prawa do rekompensaty określa

art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p., w myśl którego rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są więc:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. – w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. – podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;
- 4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Odesłanie ustawowe zawarte w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych wymaga przedstawienia przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych regulujących kwestię okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykłady takiej pracy można wymienić: pracę w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Ponieważ art. 21 ust. 1 i 2 u.e.p. odnosi się do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, konieczne jest wskazanie, że na gruncie tej ustawy tego rodzaju praca jest definiowana inaczej, niż na tle ustawy o emeryturach pomostowych.

W szczególności wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm. – dalej jako „rozporządzenie RM z 7 lutego 1983 r.”). Wyjątkowy charakter prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, możliwość zakwalifikowania pracy na danym stanowisku jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach u pracodawcy, którego podstawowa działalność nie należy do branży, do której przyporządkowane jest dane stanowisko pracy, jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wykonywanie tej pracy oznacza narażenie na tożsame szkodliwe czynniki właściwe branży przypisanej do stanowiska wymienionego w wykazie A rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 31.01.2017 r., II UK 672/15). Co więcej okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczenia są tylko te lata, gdy ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3.12.2013 r., I UK 184/13).

Okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy, przy czym nieprzedstawienie tego dokumentu nie oznacza braku możliwości wykazania faktu wykonywania pracy w warunkach szczególnych przy użyciu innych środków dowodowych. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 10.03.1984 r., III UZP 6/84; z 21.09.1984r., III UZP 48/84; a także wyroki: Sądu Najwyższego z 8.04.1999 r., II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14.12.2004 r., III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z 4.10.2013 r., IV U 1284/13).

W niniejszej sprawie odwołująca się A. K. (1) domagała się przyznania prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych w związku z okresem zatrudnienia

w aptece przy produkcji leków w latach 1993-1997. Wydając skarżoną decyzję odmowną organ rentowy zakwestionował szczególnie charakter pracy odwołującej, z uwagi na niezłożenie dokumentów zgodnych z wytycznymi, tj. świadectwa pracy w szczególnych warunkach

lub wzmianki o okresie pracy w szczególnych warunkach w świadectwie pracy. Nie budzi wątpliwości Sądu fakt, że oświadczenie B. i I. S. z 25 października 2019 r. nie mogło zostać uwzględnione przez organ rentowy jako dowód świadczenia pracy w szczególnych warunkach, jednak jak już wskazano, sąd rozpoznając odwołanie nie był związany rygorami dowodowymi, które obowiązują organ rentowy. Na podstawie dowodów przeprowadzonych

w niniejszym postępowaniu, szczególnie z zeznań świadka K. R. oraz zeznań odwołującej A. K. (1), sąd ustalił, że praca wykonywana przez ubezpieczoną w okresie od 10 października 1993 r. do 23 listopada 1997 r. była pracą w warunkach szczególnych, bowiem odpowiada pracy na stanowisku technika farmacji przy produkcji leków, półproduktów, środków kontrastowych, premiksów, nici chirurgicznych i sprzętu medycznego jednorazowego użytku – wskazanym w Wykazie A, dział IV poz. 23 Rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r. oraz w Wykazie A Dział IV poz. 23 pkt a lit. b Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej. W postępowaniu dowiedziono bowiem,

że A. K. (1) w spornym okresie zatrudnienia zajmowała się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy produkcją leków ocznych i recepturowych w aptece, z substancji trujących i silnie działających.

Przy rozpoznaniu wniosku o przyznanie rekompensaty, organ rentowy zaliczył ubezpieczonej do stażu zatrudnienia w warunkach szczególnych okres 10 lat i 11 miesięcy.

Po doliczeniu zatem zatrudnienia w Aptece (...) s.c., łączny staż pracy A. K. (1) w warunkach szczególnych wynosi 15 lat, tym samym w ocenie sądu odwołująca spełniała przesłanki do przyznania rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W tych okolicznościach sąd uznał, że odwołanie A. K. (1) zasługiwało

na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.